

NECILS MISIONĀRS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Ķēn. 5, Marka 1:40-45, 2. Ķēn. 2:1-15, Jāņa 15:5, Rom. 6:4-11, Rom. 6:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Un daudz spītālīgo bija Israēlā pravieša Elīšas laikā, bet neviens no tiem netika šķīstīts kā vien sīrietis Naamāns.” (Lūk. 4:27)

Rēniņu grāmatas, aprakstot Israēla valstu vēsturi no 970. līdz 560. gadam pirms Kristus, ziņo par aizraujošiem un dramatiskiem notikumiem un plašiem politiskiem apvērsumiem, kas skāra Dieva ļaudis. Šajos ziņojumos ir ieauti stāsti par Eliju un Elīšu, drosmīgiem Dieva praviešiem, kuru piedzīvojumi ir saistījuši bērnu un pieaugušo iztēli visos laikmetos.

Interesantas ir arī līdzības starp Elīšas un Jēzus kalpošanu. Tajās abās tika uzmodināti mirušie, spītālīgie šķīstīti un izsalkušos ļaudis pabaroja ar nelielu pārtikas daudzumu.

Šīs nedēļas tēma runā par vienu no šiem brīnumiem: Naamāna, turīga, ietekmīga un ļoti lepna elku pielūdzēja, dziedināšanu. Viņš savā lielajā vajadzībā piedzīvoja dzīvā Dieva spēku, un tas notika, galvenokārt pateicoties ļoti necila misionāra liecībai.

Starp daudzām garīgajām patiesībām, kas ir atrodamas šajā ziņojumā, mēs varam smelties paraugu starpkultūru liecināšanai starptautiskās spriedzes un sāncensības vidū. Mēs varam arī redzēt šajā stāstā paraugu tam, kā darbojas glābšanas plāns.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. jūlijā.

Tas viss viņam bija, taču...

“Arāmas ķēniņa karaspēka virspavēlnieks Naamāns bija godājams vīrs savam kungam un baudīja tā labvēlību, jo caur viņu Kungs bija devis Arāmam uzvaru. Viņš bija varonīgs vīrs, taču sirga ar spītālību.” (2. Ķēn. 5:1).

Šajā pantā ir vairāk nekā četras norādes, kas Naamānu ierindo starp Sīrijas jeb Arāmas sabiedrības augstākā slāņa pārstāvjiem. Viņam bija galvenā ietekme uz Arāmas ķēniņu, viņš tika turēts augstā godā un bija ķēniņa labā roka reliģiskos, kā arī militāros jautājumos (18.p.). Viņš bija arī ārkārtīgi bagāts (5.p.).

Taču pirmais pants satur lielu “bet”. Visa Naamāna vara, gods un ārējais spožums nobāl tā laika visbriesmīgākās slimības – spītālības – gaismā. Un tieši tā piemita šim nabaga cilvēkam. Tas bija lielais “bet”, kas meta tumšu ēnu uz visiem viņa sasniegumiem. Tomēr šī slimība saveda viņu kopā ar Dieva pravieti un, pateicoties šim kontaktam, viņš kļuva par patiesā Dieva pielūdzēju.

Izlasī Marka 1:40-45, Lūk. 8:41-56 un Marka 2:1-12. Ja nerunājam par acīmredzamo faktu, ka Jēzus šeit darīja dziedināšanas brīnumu, kas šajos ziņojumos ir kopīgs? Kas bija tas, kas visus šos cilvēkus pamudināja nākt pie Jēzus? _____

Personīgās dzīves sairums, tragēdijas un pārejas periodi var padarīt cilvēkus atvērtākus pret garīgajām patiesībām un likt viņiem meklēt Dievu. Fiziskās, psiholoģiskās, politiskās un citas nelaimes var atvērt cilvēkus dievišķajai realitātei. Personīgi zaudējumi, nacionālas katastrofas un kari ir galvenie motivētāji, ka liek cilvēkiem meklēt par sevi lielāku spēku. Draudzes jau sen ir sapratušas, ka dvēseles vieglāk ir iemantot tādos apgabalos, kur cilvēki ir piedzīvojuši personīgas vai kopējas ciešanas.

Vienā ziņā Naamānam piederēja viss; citā ziņā viņš bija salauzts cilvēks bez cerības. Mums visiem dzīvē ir labas un sliktas lietas. Kā mēs varam iemācīties ļaut gan vienām, gan otrām mūs savienot ar Kungu? _____

Necila liecība

Izlasi 2. Ķēn. 5:1-7. Kas šeit notiek? Kāpēc aramieši ieklausījās tajā, ko sacīja sagūstītā meitene? Kas šeit varētu būt nepateikts? _____

Bībele sīkāk neapraksta, kā šī jaunā meitene rīkojās mājās, bet skaidrs ir tas, ka viņā bija kaut kas tāds, kas bija piesaistījis ģimenes uzmanību. Padomā par to: pēc sagūstītās kalpones vārdiem turīgais un spēcīgais militārais vadītājs dodas pie sava ķēniņa, izstāsta viņam, ko tā ir teikusi, un tad saņem atļauju no ķēniņa doties ceļā. Viņš pat paņem līdzi dāvanas, ko aiznest pravietim. Acīmredzot, notika kaut kas vairāk par to, kas tiešā veidā ir uzrakstīts šajos pantos. Tomēr Dieva vēstnese, kurai bija jāiesēj Dieva atziņa Sīrijas valdošajās aprindās, bija vārdā nenosaukta ebreju meitene, ko sīriešu karavīri nežēlīgi bija aizveduši prom no mājām. Tā vietā, lai domās kavētos pie šīs rīcības ļaunuma un bezjēdzības un pie sava kalpones likteņa, viņa līdzdalīja savu nesatricināmo ticību dzīvi pārveidojošajam Dieva spēkam, kas atklājās Elišas darbos Samarijā (3.p.). Tādējādi līdzīgi Daniēlam un viņa draugiem Bābelē viņa spēja savas dzīves likstas pavērst Dieva pagodināšanā, un Dievs viņas gūstniecību padarīja par iespēju, kā līdzdalīt savu ticību. Saskaņā ar E. Vaitu "gūsteknes uzvedība, viņas izturēšanās šajās pagānu mājās, ir spēcīga liecība par mājās iegūtās audzināšanas spēku" ("Pravieši un ķēniņi" 245. lpp.).

Ko tam vajadzētu stāstīt mums par mūsu ticību, dzīvesveidu un rīcību, kas var citus vilkt pie patiesībām, kas mums ir uzticētas? _____

Pārsteidzoša šajā stāstā ir arī Israēla ķēniņa reakcija, saņemot vēstuli. "Vai es esmu Dievs? Vai es varu dziedināt spitālību?" Viņa vārdi atklāj, cik biedējoša bija slimība un kāpēc tikai brīnums varēja sagādāt dziedināšanu. Kaut kāda iemesla dēļ vēstulē bija izteiktas gaidas, ka dziedināšana nāks no ķēniņa. Viņš zināja, ka nevar to izdarīt, un tāpēc domāja, ka tās ir lamatas, lai radītu nepatikšanas.

Pravietis Eliša

Pravieša Elišas kalpošana 9. gs. pirms mūsu ēras mums ir atklāta 18 epizodēs, kas aptver vairāk nekā 50 gadu. Viņa kalpošana galvenokārt bija saistīta ar praviešu skolas vadīšanu un lielā mērā bija publiska. Tas ietvēra zīmju un brīnumu atklāšanos gan personīgā, gan nacionālā līmenī. Eliša bija pravietis, kura padomu un palīdzību meklēja gan ķēniņi, gan vienkāršie ļaudis.

Izlasi 2. Ķēn. 2:1-15. Ko tas mums stāsta par Elišas aicinājumu un kalpošanu?

Nav šaubu, ka Eliša bija Dieva aicināts. Viņam bija neticami piedzīvotumi, kam vajadzēja nostiprināt viņa izredzētību paša prātā. Vēl svarīgāk, viņa lūgums pēc Gara "dubultporcijas" parāda, ka viņš apzinājās: lai viņš varētu izdarīt to, uz ko ir aicināts, viņam vajadzīgs dievišķs spēks, jo pats viņš ir bezpalīdzīgs. Tādējādi pat tajos laikos šis Dieva cilvēks saprata, ko Jēzus teica daudzus gadsimtus vēlāk: "ES ESMU vīnakoks, jūs esat zari. Kas manī paliek un es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs neko nespējat darīt." (Jāņa 15:5) Tā ir mācība, kas mums visiem ir jāapgūst, neskatoties uz mūsu pozīcijām Kunga darbā.

Kā mēs varam redzēt no Elišas aicināšanas stāsta, šis spēks viņam patiešām tika dāvāts. Eliša atklāja, ka viņam ir veselīga un godīga izpratne pašam par savu lomu un aicinājumu, paziņojot ķēniņam: lai taču Naamāns uzzina, "ka Israēlā ir pravietis" (2. Ķēn. 5:8).

Interesantai vajadzēja būt arī ainai, kad šis armijas virsnieks un viņa svīta visā savā godībā parādās pie Elišas mājas durvīm, kas, iespējams, bija salīdzinoši maza un vienkārša iepretī greznībai, kas patika Naamānam. Eliša tomēr nemaz nelikās satraukts Naamāna un viņa pavadoņu dēļ. Viņš pat neizgāja ārā, lai satiktu savu ietekmīgo viesi. Tā vietā viņš sūtīja vēstnesi, kas deva militārajam pavēlniekam pavēli! Vienīgais atalgojums par viņa garo ceļojumu no Damaskas bija strupais norādījums doties uz Jardānu un peldēties! Bet tam līdzī nāca apsolījums: "Tava miesa būs šķīsta." (10.p.)

Nav šaubu, šī svarīgā vīra lepnums tika ievainots. Varbūt tas bija galvenais.

Naamāna dziedināšana

Izlasi 2. Ķēn. 5:11-14. Ko šis ziņojums māca mums par Naamānu un mācībām, kas viņam bija jāapgūst? Ko mēs no tā varam paņemt arī sev? _____

Ja pravietis Eliša personīgi būtu satīcis savu dižciltīgo viesi Naamānu un izmantojis lūgšanu žestus kopā ar maģiskām formulām un citiem rituāliem, kas ir raksturīgi pagānu reliģijās, Naamāns nebūtu vilcinājies. Bet divi aspekti Elišas uzņemšanā ievainoja viņa lepnumu. Pravietis ne tikai neiznāca personīgi ārā no mājas, lai satiktu Naamānu, bet viņš arī lika viņam vienam doties uz Jardānas upi kā uz vietu, kur saņemt dziedināšanu no spitālības.

No etiķetes skatu punkta, Naamānam bija taisnība. Elišam vajadzēja iziet no mājas, lai sasveicinātos ar viņu. Un Damaskas upes neapšaubāmi bija labākas, jo to ūdeņi bija tīrāki nekā duļķainā Jardāna Israēlā. Viss dziedināšanas process bija tāds, kas, pirmkārt, parādīja, ka Israēlā ir patiesā Dieva pravietis un, otrkārt, ka Dievs atalgo ticības pilnu pakļaušanos.

Naamāna pavadoņi pierunāja viņu pakļauties savam jaunajam, dievišķajam "pavēlniekam" un vismaz izmēģināt. Pārliecināja arguments, ka tad, ja ierosinātais dziedināšanas līdzeklis būtu sarežģīts, viņš to būtu pacietis. Naamānam noteikti bija grūti norīt savu lepnumu, kad bija jāieklaušas kalponē, svešas tautas pravietī, kas viņam neparādīja nekādu cieņu, un beigās – pašam savos kalpos. Tomēr viņš ļoti ilgojās pēc dziedināšanas.

"Tad viņš nokāpa pie upes un iegremdējās Jardānā septiņas reizes, kā Dieva vīrs bija teicis, – un viņa miesa kļuva kā jaunam zēnam, un viņš bija šķīsts." (2. Ķēn. 5:14)

Sākotnējās prasības, lai Naamāns tiktu dziedināts, bija ticība un pakļaušanās. Tiklīdz viņš uzvarēja savu lepnumu un pakļāvās Dieva gribai, septiņas reizes mazgājoties dubļainajā Jardānā, viņš tika dziedināts.

Izlasi Rom. 6:4-11. Kā Naamāna stāsts šeit atspoguļo dažus principus, ko māca šie pantī? Kādos veidos tu esi piedzīvojis "jaunas dzīves Kristū" realitāti?

Jauns ticīgais

"Ak, tagad es zinu, ka citur visā zemē nav Dieva, kā tikai Israēlā! Un nu, lūdzams, pieņem kādu dāvanu no sava kalpa!" (2. Ķēn. 5:15) Kā šie vārdi palīdz atklāt glābšanas piedzīvojumu? Sk. Atkl. 14:12; 1. Jāņa 5:2, 3; Rom. 6:1.

Naamānam būtu bijis ērtāk tūlīt pēc dziedināšanas Jardānā doties uz Damasku. Tomēr viņš un viņa pavadoņi atgriezās pravieša mājās, lai pateiktos. Šoreiz viņi personīgi satika Elišu. Atziņa, ka Israēla Dievs valda pasaulē, ir galvenā Bībeles tēma. Šie vārdi, kas nāk no pagāna, ir viens no augstākajiem punktiem Vecās Derības atklāsmē. Naamāna atgriešanās skaidri atklāja, ka viņa jaunā pieredze ir saistīta ar Israēla Dievu. Praviētis bija israēlētis, upe bija vissvarīgākā Israēlā, un skaitlis septiņi bija skaidra saistība ar Dievu Radītāju.

Naamānā mēs redzam paraugu tam, kā darbojas patiesa ticība: Naamāns saņēma ko tādu, ko viņš nekad nebūtu pats nopelnījis. Fakts, ka Eliša atteicās no dāvanām (2. Ķēn. 5:16), bija veids, kā parādīt, ka glābšanu nevar nopelnīt vai nopirkt, bet tā pilnībā ir Dieva žēlastība. Vienlaikus tas, ka Naamāns tomēr bija labprātīgs kaut ko dot Elišam par to, kas viņa labā bija izdarīts, parāda ticības atbildi – pateicību par saņemto. Eliša atteicās no dāvanām. Šeit viņš sekoja Ābrahāma paraugam, kad viņš palīdzēja pagānu ķēniņiem, bet atteicās no atalgojuma, lai neviens nevarētu teikt: "Es Ābramu esmu darījis bagātu." (1. Moz. 14:23) Eliša zināja, ka dāvanas pieņemšana sabojātu mācību, ko vajadzēja apgūt Naamānam. Dziedināšana bija Dieva darbs un tīra žēlastība.

"Lai šī doma pilnībā nosēžas ikvienā prātā: ja mēs pieņemam Kristu kā savu Pestītāju, mums ir jāpieņem Viņš kā Valdnieks. Mums nevar būt pilnīga pārliecība un pašāvīga uzticība Kristum kā mūsu Glābējam, kamēr mēs neatzīstam Viņu par savu Ķēniņu un nepaklausām Viņa baušļiem. Tādējādi mēs parādām savu uzticību Dievam. Tad mūsu ticībai ir īstā skaņa, jo tā ir ticība, kas darbojas. Tā darbojas mīlestībā." (E. Vaita "Ticība un darbi" 16. lpp.)

Ko citi tavā dzīvē varētu ieraudzīt tādu, kas atklāj mīlestību uz Dievu par to, ko Viņš tev Kristū ir sagādājis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dziedināts miesā un atjaunots garā, Naamāns atgriezās savā dzimtajā mājā Sīrijā, un pēc daudziem gadsimtiem uz viņa brīnišķīgo ticību norādīja Pestītājs, sniedzot īpašu mācību visiem, kas sakās kalpojam Dievam. “Un daudz spītālīgo bija Israēla zemē pravieša Elišas laikā, tomēr neviens no tiem netika šķīstīts kā vien sīrietis Naamans.”(Lūk. 4:27) Dievs pagāja garām daudziem lepras slimniekiem Israēlā, tāpēc ka viņu neticība tiem aizslēdza durvis uz labklājību. Pagānu augstmanis, kas bija uzticīgs savai pārliecībai par pareizo un izjuta vajadzību pēc palīdzības, Dieva acīs bija daudz cienīgāks saņemt Viņa svētības nekā slimie israēlieši, kas nevērtēja un noniecināja tiem sniegtās Dieva priekšrocības. Kungs darbojas to labā, kas atzīst un ciena Viņa labvēlību un atsaucas tiem no Debesīm dotajai gaismai.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 252., 253. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Gadiem ilgi bijušas lielas diskusijas par to, kas notika pēc Naamāna dziedināšanas. 2. Ķēn. 5:17-19 Naamāns izsaka spēcīgu atzīšanos ticībā, sakot: “Tavs kalps vairs nenesīs citiem dieviem sadedzināmos upurus, vienīgi Kungam.” (17. p.) Tomēr uzreiz pēc tam viņš saka: “Bet lai Kungs piedod tavam kalpam tikai šo – kad mans kungs ieies Rimmona namā, lai tur zemos, viņš atbalstīsies uz manas rokas, un tad arī es zemošos Rimmona namā. Lai jel Kungs piedod tavam kalpam, ka es zemošos Rimmona namā!” (18.p.) Ar ko ir saistīta Elišas atbilde? Cik lielā mērā kristīgajiem misionāriem ir jāparāda pacietība un izpratne pret jaunatgrieztajiem, īpaši ja tie nāk no citas reliģijas un kultūras? _____

2. Cik ātri vajadzētu notikt jaunatgrieztu kultūras maiņai? “Sareptas atraitne un Sīrijas Naamāns dzīvoja saskaņā ar visu gaismu, kas viņiem bija. Tāpēc viņi tika atzīti par taisnākiem nekā Dieva izredzētie Jaudis, kas bija atkrituši no Viņa un upurējuši principus savām ērtībām un pasaulīgam godam.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 416. lpp.) _____

3. Dziedināšana un glābšana Naamānam nāca ticībā, kas atklājās viņa darbos. Pārrunājiet vairāk jautājumu par ticības un darbu attiecību. Kāpēc ir tik svarīgi saprast izšķirošās, tomēr atšķirīgās ticības un darbu lomas glābšanā? _____